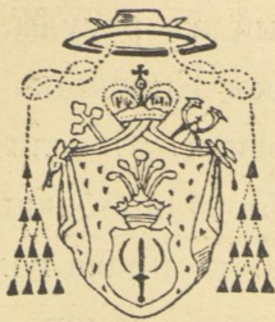

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1913. Выдано 19. листопада. Ч. XI.

Ч. 82.

Ч.8123. Речинецъ до св. Рукоположеня въ ереи.

Кандидаты духовного стану, иокôнчившӥ науки богословскӥ и желаючӥ приняти св. Рукоположенє, маютъ вносити свои поданя до дня 30. листопада с. р. а явитись въ Ректоратѣ духовн. Семинара дня 15. грудня 1913 о 9. год. передъ полуднемъ, по выслуханю св. Літургіи о 8 год. начинаючои ся.

Поданя треба заосмотрити 1. свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ, 2. моральности, 3. здоровля, 4. убожества потвердженого ц. к. Староствомъ, 5. вѣнчаня, єсли суть женатӥ, 6. вдоволеня повинности войсковои.

Вôдъ Еписк. гр. кат. Ординаріята

Перемышль, дня 8. листопада 1913.

Ч. 83.

Ч. 8210. Декретъ св. Конґреґаціи Законникôвъ о сповѣди Монахинь и сестеръ.

Позаякъ въ справѣ таинственныхъ сповѣдей Монахинь и Сестеръ много дотеперъ выдано правъ, постановилисьмо теперъ тӥ въ дечôмъ змѣненӥ и належито упорядкованӥ зôбрати въ оденъ декретъ, а именно:

1. Для кождого дому чи то Монахинь чи то Сестеръ належить одного тôлько назначити порядочного сповѣдника, хиба, що задля великого числа Монахинь або задля иншои слушнои причины потреба бы було назначити другого або кôлькохъ.

2. Сповѣдникъ порядочный зъ регулы, не повиненъ того уряду справувати довше нѣжь три роки. Однакъ Епископъ або Ординарій може єго на друге а навѣть и трете трилѣтє затвердити: а) єсли задля браку отвѣтныхъ священиковъ инакше не мôгъ зарядити; б) єсли бôльша часть Монахинь, навѣть такихъ, котрѝ въ иншихъ справахъ не мають права голосованя, черезъ тайне голосованє заявила бажанє на затверджене того самого сповѣдника; але для тыхъ, котрѝ не годять ся на того сповѣдника, належить, єсли хотять назначити иншого.

3. Кôлька разôвъ въ роцѣ належить назначити для кождого дому сповѣдника надпорядочного, до котрого всѣ Монахинѣ повиннѝ зголоситись, щобы принайменше отримали благословеньство.

4. Для кождого дому монашого повиненъ Ординарій вызначити кôлькохъ священиковъ, котрыхъ Монахинѣ въ поодинокихъ случаяхъ моглибы безъ трудности просити о сповѣдь.

5. Єсли якась Монахиня, для супокою своєи души и для бôльшого поступу на дорозѣ Божôй зажадає якогось осôбного сповѣдника або провôдника духовного, Ординарій безъ трудности згодить ся на се; однакъ Ординарій має чувати, щобы зъ сеи згоды не вкрались надужитя; єслибы однакъ повстали, усуне ихъ обережно и благоразумно але безъ нарушеня свободы совѣсти.

6. Єсли дôмъ Монахинь пôдлягає мѣсцевому Ординарієви, то до него належить выбôръ сповѣдникôвъ такъ порядочныхъ якъ и надпорядочныхъ, єсли же пôдлягає Настоятелеви монашому, то сей представляє сповѣдникôвъ Ординарієви мѣсця, котрый имъ удѣляє власть до слуханя сповѣдей.

7. На урядъ сповѣдника такъ порядочного якъ и надпорядочного чито специяльного могуть бути выбиранѝ священики такъ зъ духовеньства свѣтского якъ и за позволенємъ Настоятеля, зъ доховеньства монашого, коли тôлько не мають надъ тыми Монахинями нїякои власти поза сповѣдею.

8. Сповѣдники тѝ мають мати скôнченыхъ 40 лѣтъ та вôдзначатись святостію житя и благорозуміємъ; Ординарій може однакъ зъ слушнои причины и на власну отвѣчательнôсть выбрати на сей урядъ священикôвъ котрѝ не дôйшли єще до сего вѣку, єсли тôлько вôдзначають ся згадаными прикметами души.

9. Сповѣдникъ порядочный не може бути именованый надпорядочнымъ, и кромѣ случаѣвъ въ 2. артикулѣ згаданыхъ, знова буты выбраный яко порядочный въ тôмъ самôмъ монастири ажь доперва по роцѣ вôдъ укôнченя уряду. Надпорядочный безпосередно на порядочного може бути выбраный.

10. Всѣ сповѣдники чито Монахинь чито Сестеръ не могуть мѣшатися до заряду внутрѣшного чито внѣшного монастиря.

11. Єсли котра зъ Монахинь зажадала надпорядочного сповѣдника, не вôльно жаднôй Настоятельцѣ анѣ самôй анѣ черезъ иншихъ анѣ впростъ анѣ посередно пытати ся о причину того жаданя, анѣ тôй просьбѣ противитись словами або дѣлами, анѣ въ якійнебудь способъ оказувати, що ѣй се не подобаєь;

єсли такъ буде поступала, Ординарій власный упо̂мне ю; коли бы поновно согрѣшила, усуне ю зъ уряду порозумѣвшись передше зъ св. зо̂бранємъ о Монахахъ.

12. Монахинямъ не во̂льно въ ніякій спосо̂бъ розмавляти зъ собою о сповѣдяхъ товаришокъ, не во̂льно зачѣпати тыхъ, котрй сповѣдають ся передъ иншимъ сповѣдникомъ а не вызначенымъ; въ противно̂мъ случаю Настоятелька або Ординарій має ихъ укарати.

13. Колибы сповѣдники специяльнй, во̂званй до монастыря або дому монашого по̂знали, що Монахинѣ не мають слушнои причины, выплываючои зъ потребы або зъ духовного пожитку передъ ними сповѣдати ся, нехай имъ своєи услуги во̂дмовлять. Надто перестерѣгаємо всѣ Монахинѣ, щобы зъ цанои имъ ласки жадати иншого сповѣдника не користали зъ побудокъ людскихъ але мали на цѣли выключно добро духове и бо̂льшій поступъ въ монашихъ чеснотахъ.

14. Колибъ котра зъ Монахинь або Сестеръ зъ якоинебудь причины находила ся поза домомъ, во̂льно ѣй въ котро̂й небудь церквѣ або каплицѣ навѣть по̂впублично̂й во̂дбути сповѣдь передъ кождымъ сповѣдникомъ апробованымъ для обохъ поло̂въ. Настоятелька не може сего забороняти анѣ про се выпытуватись навѣть посередно; Монахинѣ не сутъ обовязанй свою Настоятельку о то̂мъ повѣдомляти.

15. Всѣ Монахинѣ або Сестры, коли тяжко хорують, хотяй нема небезпеченьства смерти, могуть кождого священика до слуханя сповѣдей апробованого во̂звати и передъ нимъ въ часѣ тяжкои недуги сповѣдатись, ко̂лько разо̂въ схотять

16. Декретъ сей мають заховувати всѣ женьскй монашй згромадженя, котрй не суть звязанй ніякими обѣтами, хотяйбы се були лише згромадженя епархіяльнй. Обовязує и тй згромадженя, котрй по̂длягають власти Настоятеля монашого; колибъ Настоятель сей не перестерѣгавъ вѣрного заховуваня сего Декрету, Епископъ або Ординарій має сему зарадити яко Делєгатъ Апостольского Престола.

17. Декретъ сей має бути долученый до правилъ и конституцій кождого монашого згромадженя и публично во̂дчитаный що року въ народно̂й мовѣ на Капитулѣ въ присутности всѣхъ Монахинь.

Коли Ихъ Еміенцiи Кардиналы св. зо̂браня о Монахахъ на повно̂мъ засѣданю во̂дбувшо̂мъ ся дня 31. мѣсяця Сѣчня 1913 р. въ Ватиканѣ о постановленє се просили, св. Отець Пій X на представленє низше по̂дписаного Секретаря, зволив Декретъ той въ цѣлости затвердити и поручивъ, щобы єго оголошено и щобы всѣ, котрыхъ во̂нъ дотычить, на будуче єго стисло заховували.

Всѣ давнѣйшй приписы, навѣть тымъ противнй не мають вже значѣня. Дано въ Римѣ, въ Секретаріятѣ св. Зо̂браня о Монахахъ дня 3. лютого 1913 р. Ф. І. К. Кард. Вівесъ Префектъ М. П. † Донатъ Архіеп. Ефескій Секретаръ.

Тоє подає ся до вѣдома Всч. Духовеньстоу Епархіяльному.

Во̂дъ Еп. гр. кат. Ординаріята
Перемышль дня 1. листопада 1913.

Ч. 84.

Ч. 9218. Додаткове розпоряджене въ справѣ датку до фонду религійного.

Додатково до оголошеня зъ дня 15. Вересня 1913. Ч. 7057 подаємо въ справѣ датку фонду релігійного на VII десятилѣтє еще до вѣдомости Всч. священьства и ужитку слѣдуюче пояснене Выс. ц. к. Намѣстництва зъ 11. листопада 1913. Ч. XI. б. 5008/15. »На цінне письмо з дня 23, жовтня 1913 Ч. 8406 має ц. к. Намісництво честь повідомити Впр. Консисторію що по мисли рескрипту ц. к. Міністерства Віроісповідань і Просьвіти з дня 14. падолиста 1913. Ч. 21345 інтимованого обіжником з дня 8. грудня 1893 Ч. 95408 парохи дотовані нисше конгруи суть вільні від оплачуваня датку до фонда релігійного і з тої причини не суть обовязані предкладати зізнань — лише донести через ц. к. Староство що не предкладають зізнаня бо побирають узуповнене конгруи з фонда релігійного.«

Вôдъ Еп. гр. кат. Консисторіи.
Перемышль дня 17. падолиста 1913.

Ч. 85.

Ч. 9292. Теперѣшній вôдпустъ ювилейный можна частѣйше позыскувати.

Св. Пенітенціярія заявила пôдъ д. 6. червня с. р. що теперѣшній вôдпустъ ювилейный можна такъ часто позыскати, якъ часто хто приписанѝ дѣла выповнить.

При тôмъ можуть сповѣдники за кождый разъ перемѣнювати приписанѝ дѣла, якъ се було сказано въ Пастырскôмъ носланю до духовеньства и вѣрныхъ (Вѣстникъ Епарх. сегорôчный Ч. V. ст. 56.). Але зъ властей на задержанѝ цензуры и грѣхи, якъ такожь взглядомъ неключимостей и перемѣны слюбôвъ можна лише оденъ разъ въ часѣ ювилея користати. —

Вôдъ гр. кат. Еписк. Ординаріята.
Перемышль дня 17. листопада 1913.

Ч. 86.

Ч. 8825. Духовнѝ вправы для гр. кат. катехитôвъ у Львовѣ.

Выдѣлъ Товариства катихитôвъ въ Львовѣ проситъ п. дн. 4 Листопада 1913 о оголошенє слѣдуючого: »Духовнѝ вправы для гр. кат. катихитôвъ усѣхъ категорій школъ нашои провінціи духовнои вôдбудуть ся въ духовной семинаріи у Львовѣ, ул. Коперника 36. Початокъ дня 29. грудня с. р. о 8-ôй год. вечеромъ, а закôнчене дня 2. сѣчня 1914 р. о 8-ôй год. рано. Вôдтакъ вôдбудуть ся загальнѝ зборы Тов. катихитôвъ. Тѝ ОО. катихиты, котрѝ схотять взятѝ участь въ згаданыхъ духовныхъ вправахъ, зволять зголоситись до Выдѣлу Товариства — ул. Коперника, 36, найдальше до дня 25. грудня с. р.

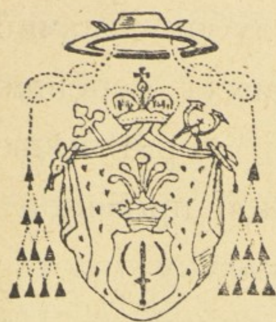
Подаючи повысше до вѣдомости оо. катихитôвъ, Еписк. Ординаріятъ поручає тымже якъ найчисленнѣйше взяти участь въ сихъ духовныхъ вправахъ. Уряды парохіяльнѝ маютъ повѣдомити о тôмъ всѣхъ оо. катихитôвъ, находячихъ ся въ парохіи.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята
Перемышль, дня 10. падолиста 1913.

Ал. Зубрицкій — Канцлеръ.

† КОНСТАНТИНЪ — Епископъ.

Накладомъ Еп. гр. кат. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ гр. кат. Капитулы въ Перемышил

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1913. Выдано 29. листопада. Ч. XII.

Ч. 87.

Ч. 618/орд. О богослуженю зъ причины 300-лѣтной рôчницѣ смерти Митроп. Киѣвского Іпатия Потѣя и выданя едикту медиоляньского.

Всѣ народы, дорожачй своимъ житємъ и своєю минувшостію, празднують зъ пôднесенымъ настроємъ духа и мысли подіи, котрй на дорозѣ ихъ религійного и культурного розвою записали ся слѣдами назатертого значеня. Такою подѣєю великого значеня, що своимъ выступомъ надала нашôй гр. кат. Церквѣ новый зворотъ й спасительный напрямъ а въ широке своє русло обняла все житє руского народа, єстъ безперечно въ исторіи нашôй зєдиненє нашои Церкви зъ св. Апостольскимъ Престоломъ.

Оцѣнюючи гôдно и достойно то велике нобродѣйство милосердного Бога, що 300 лѣтъ тому натхнувъ предкôвъ нашихъ повернути назадъ до тои св. вѣры католицкои, въ котрôй въ р. 988 по Хр. за проводомъ свого вел. Князя, св. равноапостольского Володимира, весь рускій народъ въ Днѣпровыхъ водахъ принявъ св. крещенє и покинувши тьму поганьства, вôдродивъ ся до житя нового въ Христовôй вѣрѣ въ тотчасъ, коли Церковъ всхôдна и западна була єще въ Єдинствѣ, и при рôжницѣ обрядôвъ такъ въ Римѣ якъ и въ Царгородѣ була одна вѣра, одно стадо, оденъ Пастиръ и Голова Церкви: Намѣсникъ Христовый, Наслѣдникъ Князя Апостолôвъ, св. Петра на еписк. престолѣ въ Римѣ, Мы воспоминаючи сего року 300 лѣтну рôчницю смерти найбôльшого подвижника сей св. Уніи, бл. п. Митрополити Киѣвского, Іпатия Потѣя, а рôвночасно 1600-лѣтный ювилей свободы вѣры, наданои царемъ Константиномъ въ едиктѣ медиоляньскôмъ,

щобы оказати Господеви нашу глубоку вдячность за Єго превелике милосердіє, що вольно намъ нинѣ безъ жадныхъ перешкодъ и трудностей свободно вызнавати нашу св. католицку вѣру, въ порозумѣню зъ цѣлымъ П. Т. Епископатомъ нашого обряду въ нашой церковной провінціи розпоряджаємъ якъ слѣдує:

Всѣ душпастырѣ безъ выѣмку мають въ всѣхъ парохіяхъ тут. епархіи въ день 28 (о. ст.) грудня с. р. то єсть въ Недѣлю Праотець водправити торжественну спѣвану св. Литургію благодарственну при выставленю Найсв. Тайнъ и зъ водповѣдною проповѣдею. По молитвѣ заамвонной належить водспѣвати пѣснь »Тебе Бога хвалимъ« зъ благословенємъ вѣрныхъ Найсв. Тайнами. Въ проповѣди, котрои предметомъ має бути: якъ неоцѣненымъ скарбомъ єсть для насъ правдива вѣра католицка, належитъ въ первой части пояснити значенє едикту медиоляньского о свободномъ вызнаваню нашой св. вѣры въ противеньствѣ до тыхъ переслѣдовань, які за то потерпѣли перші христіяне; въ другой же части о значеню соединеня нашого зъ св. Апост. Престоломъ и заслугахъ Митрополиты Киѣвского, Іпатия Потѣя, котрого Провидѣнє Боже выбрало за оружіє до отрясеня ся народу нашого зъ схизмы и утвердженя въ правдивой вѣрѣ католицкой.

Всч. Духовеньство епархіяльне доложитъ всѣхъ старань, щобы въ нынѣшныхъ часахъ загального упадку св. вѣры и недоцѣнюваня той свободы, зъ якою вольно нынѣ вызнавати, торжество се було всюда якъ найвеличавѣйше отпраздноване и то не только въ церквѣ приписанымъ богослуженємъ и проповѣдею, але и по за церквою, въ читальняхъ и иншихъ водповѣдныхъ мѣсцяхъ популярными водчитами, вечерками и т. п. въ честь сего великого Святителя, котрый все житє своє клавъ для душевного добра свого народу и єго вѣчного спасенія.

Водъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 28. падолиста 1913.

Ч. 88.

Ч. 8985. Про рѣшенє конґреґаціи св. Тайнъ а) що до водправы св. Литургіи по приватныхъ домахъ; б) крещеня дѣтей въ дома и в) удѣлюванє св. причастія въ дома, особамъ не хорымъ.

На повномъ зобраню Отцѣвъ Кардиналовъ въ Апостольской палатѣ Ватиканьской порушено дня 20. грудня 1912, слѣдуючі пытаня:

I. Чи и зъ якихъ причинъ можуть Ординаріи позволити, щобы св. Литургія могла бути водправлена въ приватныхъ домахъ?

II. Чи можуть Ординаріи позволити, щобы дѣтямъ могла бути удѣлена Тайна крещеня въ дома, хотяй имъ не грозить небезпеченьство житя або не суть тяжко хорі?

III. Чи можуть Ординаріи позволити, щобы хорымъ, що не можуть выйти зъ дому а просять зъ побожности о св. Причастіє, особливожь коли въ якôй парохіи бôльше хорыхъ особъ о се просить або коли хтось хорый просить часто, могла бути занесена Найсв. Евхаристія зъ церкви до дому приватного безъ захованя приписôвъ Обряду?

На повысшӣ пытаня вôдповѣли Ем. Отцѣ по зрѣлôй розвазѣ якъ слѣдує:

Що до I. Такъ вôдъ случаю до случаю, єсли суть справедливӣ и розумнӣ причины, однакъ не въ спальнѣ, але въ приличнôмъ мѣсци и при захованю дотычныхъ приписôвъ права и то зовсѣмъ безплатно зъ якого небудь титулу; єслижбы хто хотѣвъ вôдправляти св. Літургію въ приватнôмъ домѣ постôйно, то мусѣвъ бы просити о позволенє на се въ Римѣ.

Що до II. Такъ, єсли єсть до того слушна и розумна причина.

Що до III. Такъ, єсли заходить слушна и розумна причина, при чôмъ належить однакъ заховати бодай обрядъ приписаный черезъ Венедикта XIV. въ Декретѣ Interomnigenas зъ 2. лютого 1744. §. 23. именно: »Сьвященникъ мусить мати на собѣ завсѣгди епітрахиль закрытый власними одежами; до торбины або бурсы нехай вложить пiксiду и нехай єи перевѣсить на шнурку черезъ шию такъ, абы притыкала до грудей; такожь нехай нѣколи не йде самъ, але въ товариствѣ бодай одного вѣрного, єсли десь нема бôльше духовныхъ особъ«.

Повысшӣ рѣшеня зволивъ потвердити Св. Отець Пій X. на послуханю Секретаря св. Конґреґаціи д. 22. грудня 1912. (Acta Apostolicae Sedis зъ дня 30. грудня 1912. Ч. 22. стор. 725).

Се подає ся до вѣдомости Всч. Духовеньства зъ тымъ, що въ наведеныхъ высше случаяхъ належить удавати ся до Епп. Ординаріяту, єсли суть вымаганӣ до того условія.

Вôдъ Еписк. гр. кат. Ординаріята
Перемышль, дня 17. листопада 1913.

Ч. 89.

Ч. 8986. О помноженю и розширеню вôдпусту за звеличенє Найсв. Тайнъ.

Св. Отець Пій X. зволивъ надати бôльшӣ вôдпусты нѣжь були до сего часу для тыхъ, що складають честь и благодаренє Ісусови Христови въ Найсв. Тайнѣ Евхаристіи утаєному, именно: хто вôдмовить молитовку: **„Слава и поклôнъ нехай буде найсвятійшôй Тайнѣ на вѣки“** бодай зъ сокрушенымъ серцемъ, узыскує Вôдпустъ 300 днѣвъ, котрый можна жертвувати за душӣ остаючи въ чистилищи, а повный, котрый можна рôвножь жертвувати за душӣ остаючи въ чистилищи, єсли хто буде вôдмовляти повысшу молитовку що дня черезъ цѣлый мѣсяць крôмъ того высповѣдає ся и приступить до св. Причастія и помолить ся въ намѣреню св. Отця. (Acta Apostolicae Sedis зъ дня 16. мая 1913. ч. 8. стор. 211.).

Повысше подає ся до вѣдомости зъ тымъ, абы Всч. Душпастирѣ оголосили се по Церквахъ и заохотили вѣрныхъ до почитаня Ісуса Христа въ Найсв. Евхаристіи утаєного, при чômъ можуть такъ легко узыскати вôдпустъ.

Вôдъ Еп. гр. кат. Ординаріята
Перемышль дня 17. листопада 1913.

Ч. 90.

Ч. 9465. Загальнѝ Зборы Товариства св. Ап. Павла у Львовѣ.

Выдѣлъ Товариства св. Ап. Павла въ Львовѣ пôдъ днемъ 20. листопада 1913. ч. 606 предложивъ ту прошенє о оголошенє слѣдуючого:

„Выдѣлъ Товариства св. Ап. Павла має честь отсимъ подати до вѣдома, що Загальнѝ Зборы тогожь Товариства вôдбудуть ся дня 8. грудня с. р. въ духовнôй семинаріи у Львовѣ зъ звычайнымъ порядкомъ дневнымъ; початокъ о год. 9. рано“.

Се подає ся до вѣдомости и взыває ся членôвъ реченого Товариства въ Нашôй епархіи до можливои участи въ загальныхъ зборахъ.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята
Перемышль, дня 24. падолиста 1913.

Некрольоґія.

О. Мѣйскій Левъ парохъ въ Ванôвцѣ, уп. 30/10. 1913.

О. Саламонъ Вікторъ въ пенсіи уп. 9/11 1913.

О. Маренинъ Стефанъ парохъ въ Грушовѣ уп. 21/11 1913.

Души ихъ поручаються молитвамъ Всеч. Клира.

---

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ал. Зубрицкій
Канцлеръ.

Накладомъ Еп. гр. кат. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ гр. кат. Капітулы въ Перемышли.